

June 1915]

தமிழ் அங்கம்.

[ஜூன் 1915

ஸெல்வகல்சார்.

கடவுள்.

“ஓ உயிர்களை! எழுந்திருங்கள். அஞ்ஞானத் துக்கத்தைவிட்டு விழித்துக்கொள்ளுங்கள். பிரஹ்ம நிஷ்டராகிய சிறந்த ஆசாரியரிடத்துக்குச் சென்று ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள். விவேகிகள், இந்த வழிபைத் தீட்டப்பட்ட! கத்தி முனையைப் போலச் செல்வதற் கரிதானதால், நடப்பதற்குக் கடினமானதென்று உரைக்கின்றனர்” (கடோப நிஷத்து)

“யார் ஞானஒளியையே வடிவாக உடையவரோ, யார் அணுவினும் அதிசூக்சிம மானவரோ, யாரிடத் தில் உலகங்களும் உலகத்தவரும் நிலைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனரோ, அவரே சத்ய ஸ்வரூபி, அவரே அழிவற்றவர், அவரே ஞானத்தினால் அறியப்படத் தக்கவர். ஓ பிரிய சிஷ்யனே! நீ யவரை ஞானத்தினால் அறியக்கடவாய்” (முண்டகோப நிஷத்து)

“கடவுள் ஒருவர். எல்லாப் பூதங்களிலுமறைந்திருப்பவர். யாவற்றிலும் நிறைந்திருப்பவர். எல்லாப் பூதங்களிலும் உள்ளே யிருப்பவர். ச்கல செய்கைகளுக்குத் தலைவர். எல்லாப் பூதங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருப்பவர். யாவற்றிற்கும் சாக்ஷி யாக இருப்பவர். ஜ்ஞானஸ்வரூபி. சங்கராகிதர் படைக்கப்பட்ட பொருள்களுடைய பண்புகழற்றவர்” (சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து)

“ப்ரஹ்மத்தின் பெயர் ஆகாயம், அவர் பெயரும் உருவமுமுள்ள பொருள்களினுடைய நிர்வாகர் பெயரும் உருவமுமுள்ள பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுனவர். அவர் ப்ரஹ்மம். அவர் அழிவற்றவர்” (சாந்தோக்யம்)

“எதனிடத்திலிருந்து (சுதசிதாத்மகமாகிய) பொருள்கள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ, (முடிவில்) எதை நோக்கிச்சென்று அடைகின்றனவோ அதை விசேஷமாய் அறிய விரும்புங்கள், அது ப்ரஹ்மம்” (தைத்திரிய உபநிஷத்து)

“யார் ஜ்ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயரோ, கர்மேந்திரியங்களுக் கதீதரோ, பிறப்பற்றவரோ, வருணமற்றவரோ, கண்காதுக ளில்லாதவரோ, அந்தக் கைகால்களற்றவரும், என்றுமுள்ளவரும், எங்குமுள்ளவரும், யாவற்றிலுமுள்ளவரும், அதி சூக்ஷ்மமான தன்மையுடையவரும், அழிவற்றவரும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பிறப்பிடமுமானவரை, விவேகிகள் எங்கும் பார்க்கின்றனர்” (முண்டகோப நிஷத்து)

“ஓ கார்க்கி! பிரமஞானிகள் யாரைப் பணிகிறார்களோ அவர் இந்த அழிவற்றபுருஷன். அவர் ஸ்தூலரன்று, சூதுகினவரன்று, நீட்சியுடையவருமன்று, அவர் வருணமுள்ள பொருளன்று, திரவியப்பொருளன்று, அவர் நிழன்னு, இருளன்று, காற்றன்று, ஆகாயமன்று, சுகதுக்கமற்றவர், இரசநேந்திரியமற்றவர், கிரானேந்திரியமற்றவர், கண்ணற்றவர், காதற்றவர், வாக்கற்றவர், மிதமாகிய மனதற்றவர், முகமற்றவர், அவருக்கு ஒப்பில்லை” (ப்ரஹ்தாரண்யம்)

“யான் ப்ரஹ்மத்தை முற்று மறிந்தேனென்று நினைக்கவில்லை; அது அறியப்பட்டதுமன்று; அறியப்படாததுமன்று. “அது அறியப்பட்டதுமன்று, அறியப்படாததுமன்று” என்னும் வாக்கியப்பொருளை நமக்குள் யார் அறிகின்றனரோ அவர்களே

பிரஹ்மத்தை யறிகின்றனர்” (கேடோபரிஷத்து)

“கடவுள் ஒருவர். அவர் அசைபவரல்லர். மனதைவிட அதிக விரைவாகச்செல்பவர். பொறிகளுக்குமுன் செல்லுகிற இக்கடவுளை, பொறிகளிலொன்றும் அடையமாட்டாது. அவர் ஸ்திரமாகவிருந்தும், விரைவாகச் செல்லுகிற மனமுதலிப பொறிகளைக் கடந்து செல்லுகிறார். காற்று அவரிடத்திலிருந்து கொண்டு உயிசளுக்கு உடல்களினது அசைவைத் தருகின்றது” (சுசோபரிஷத்து)

“அவர் அசைக்கிறார், அசைப்பவில்லை; அவர் தூரத்திலிருக்கிறார், அவர் சமீபத்திலுமிருக்கிறார்; அவர் இந்த யாவற்றிற்கும் உள்ளேயிருக்கிறார், அவர் இந்த யாவற்றிற்கும் வெளியேயிருக்கிறார்” (சுசோபரிஷத்து)

“ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் ஜ்ஞானமயமாகிய கோசத்தில் நிர்மலமானதும், பெருமைபொருந்தியதும், பிரவயவமானதும், சுத்தமானதும், ஒளிக்கு ஒளியானதுமான பரமாத்மாவை அறிகின்றனர்” (முண்டகோபரிஷத்து)

“எல்லாப் பிரப்புசுளுக்கும் சிறந்த பிரபுவும், எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் சிறந்த தேவதையும், எல்லாத் தலைவனுக்கும் சிறந்த தலைவனும், சிறந்த எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவரும், தானாக விளங்குகிறவரும் உலகங்களுக்கு ஈசனும், துதிக்கப்படத்தக்கவனுமானவனை யாமறிப்போம்” (முண்டகோபரிஷத்து)

“ஒப்பற்றவரும், அழிவற்றவருமான கடவுளை ஒருவரென்று அறியத்தக்கது; அவர் நிர்மலமானவர், ஆகாபத்தைவிட சூக்ஷ்மமானவர், பிறப்பற்றவர், பரமாத்மா, பெரியவர், நித்தியமானவர்” (ப்ரஹ்தாரண்யம்)

எந்தப் பூரணபுருஷர்: எல்லா உயிர்களும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும் தாம் விழித்துக் கொண்டிருந்து அவைகளுக்கு வேண்டிய யாவற்றையும் படைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ, அவர் சுத்தர், அவர் ப்ரஹ்மம், அவர் அழிவற்றவரென்று சொல்லப்படுகிறார்” (கடோபரிஷத்து)

“அவருக்குக் கையில்லை, ஆயினும் கிரஹிக்கிறார்; அவருக்குக் கால் இல்லை, ஆயினும் நடக்கிறார்; அவருக்குக் கண்ணில்லை, ஆயினும் பார்க்கிறார்; அவர் அறியத்தக்க யாவற்றையும் அறிகிறார்; ஆனால் அவரை முற்றும் அறியவதில்லை; அவரை யாவற்

றிற்கு முதன்மையானவரென்றும், பூரணரென்றும் பெரியவரென்றும் உரைக்கின்றனர்” (சுவேதாஸ்வர உபரிஷத்து)

“இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பிறப்பில்லை; இறப்பில்லை; இவர் எல்லாமறிந்தவர்; இவர் ஒன்றிலிருந்துண்டாவதில்லை; ஒன்றாவதுமில்லை” (கடோபரிஷத்து)

“வெளியில் ஆனந்தஸ்வரூபனாகிய பரமாத்மா இராஷ்டிரம் யாருக்குச் சரீர அசைவு உண்டாகுமோ? யார் உயிர் வாழ்வார்? இவ்விரயவரவரது செய்கைக்குத் தக்க இன்பத்தைத் தருகிறார்” (தைத்திரியம், ஆனந்தவல்லி)

“நிச்சயமாய் இவ்வுயிர்கள் ஆனந்த ஸ்வரூபனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. உண்டானவை ஆனந்த ஸ்வரூபனேயே நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆனந்த ஸ்வரூபனையே நோக்கிச் சென்றடைகின்றன” (தைத்திரியம், ப்ரஹ்மவல்லி)

“பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவுக்குச் சிறந்த பதவி; பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவுக்குச் சிறந்த செல்வம்; பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவுக்குச் சிறந்த உலகம்; பரமாத்மாவே ஜீவாத்மாவுக்குச் சிறந்த ஆனந்தம்; இப்பேரானந்தத்தின் அம்சத்தையே வேறு வேறு உயிர்கள் அனுபவிக்கின்றன” (ப்ரஹ்தாரண்யம்)

“கடவுள் கண்ணால் காணப்படாதவர்; கருமேந்திரியங்களால் கவரப்படாதவர்; வியவஹரிக் கப்படக் கூடாதவர்; பரிமிதமான எக்ஷணமற்றவர்; கருத்திலடங்காதவர்; சொல்லிமுடியாதவர்; உயிர்களின் ஆத்மபிரத்தியத்தையே தன்னிருத்தலுக்குப் பிரமாணமாக உடையவர்; சம்ஸார தருமத்தைக் கடந்தவர்; சமாதானமானவர்; மங்களஸ்வரூபி; ஒப்புயர்வான இரண்டு மற்றவர்” என்றும் இம்மட்டு! சகல தேசங்களிலிருக்கும் சகலமான பாஷையை வழங்கப்பட்டவர்களும் தம் தம் பாஷையால் வஸ்துவைப் பற்பல விதமாக வருணித்திருக்கிறார்கள். (மாணிகேயம்)